

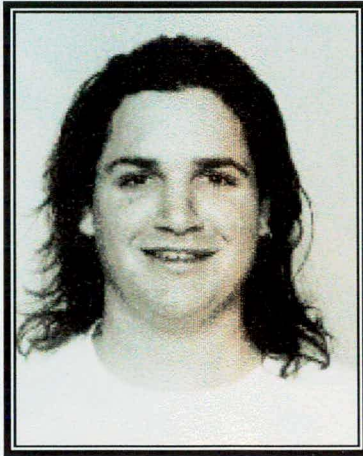


ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

סמל אביקם אבי (ראובן) הופמן ז"ל



בן יפה-גל וסילביו-ארבל

נולד בירושלים

בתאריך י"א באב תשל"ה, 19/7/1975

התגורר בירושלים

התגייס בדצמבר 1993

שרת בחטיבת גולני

נפל בלבנון, בעת מילוי תפקידו

בתאריך כ"ד בתמוז תשנ"ד, 3/7/1994

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 12 שורה: 10 קבר: 3

הותיר אחריו הורים, אחות ואח

בן 19 בנפלו

קורות חיים

בן יפה גל וסילביו ארבל. נולד ביום י"א באב תשל"ה (19.7.1975) בירושלים. אחיהם הצעיר של איתי ומאיה. אבי גדל והתחנך בשכונת הגבעה הצרפתית. את לימודיו החל בבית-הספר היסודי "יאנוש קורצ'ק" והמשיך לתיכון "רנה קסאן", שם למד במגמה החברתית. במהלך לימודיו השתתף במשלחת של בית-הספר לצרפת. מצעירותו התבלט אבי כמנהיג וכאדם חברותי. הוא שיחק בנבחרת הכדורסל של בית-הספר "רנה קסאן", היה מדריך בשבט "עומר" בתנועת "הצופים" והתנדב למד"א. בשעותיו הפנויות אהב לרקוד ולהאזין למוסיקה.

בתחילת חודש דצמבר 1993 התגייס אבי לצה"ל. הוא סיים את מסלול הטירונות כחייל מצטיין ועבר קורסים שונים, בהם קורס נהגי נגמ"ש. לאחר שהוכשר כלוחם חי"ר, הוצב אבי בחטיבת גולני. בתפקידו האחרון שימש כמקלען גדודי ועבר לשרת בגדוד "ברק" של גולני, בפלוגה הרובאית. על אף התקופה הקצרה בה הספיק לשרת בגדוד - כשבועיים בלבד - נקלט היטב ובלט כדמות דומיננטית ואהובה. מפקדיו התרשמו



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

מיכולתו המקצועית, מרמת המוטיבציה הגבוהה ומנטייתו לסייע לזולת וצפו לו עתיד מזהיר כקצין.

ביום כ"ד בתמוז תשנ"ד (3.7.1994) נפל אבי בעת מילוי תפקידו, באיזור מוצב טייבה שבדרום לבנון. אבי נהג בנגמ"ש שהגיע לעמדת תדלוק. כשניגש לסייע בהפעלת משאבת הדלק, הבחין במפקד הנגמ"ש שלו, סמל ערן חודדה, שנפגע בראשו מקו מתח גבוה והתחשמל למוות. אבי ניסה להציל את חברו, אך התחשמל אף הוא ונהרג. ארבעה חיילים נוספים נפגעו, כשניסו להגיש עזרה לחבריהם. אבי הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. עוד לא מלאו לו תשע עשרה בנופלו. הותיר הורים, אחות ואח. לאחר מותו הועלה לדרגת סמל.

מפקד גדוד "ברק", בו שירת אבי, כתב למשפחתו באיגרת תנחומים: "אביקם הגיע לגדוד מבסיס האימונים החטיבתי. לאחר שסיים הכשרתו כלוחם מצטיין הוצב בפלוגה הרובאית, חוד החנית של גדוד "ברק". תקוות רבות תלינו באביקם, לוחם צעיר, שיצמח ויהיה לקצין בפלוגה הרובאית. כל אלה נגדעו בעודם באיבם, עת זינק לחלץ חברו".

לאחר האסון, התפרסמו בעיתונות כתבות רבות אשר תיארו את האסון ואת החקירה שנערכה בעקבותיו. משפחתו של אבי הנציחה את זכרו בהקמת חדר מדעים בבית-הספר היסודי "קורצ'אק", בו למד בצעירותו.



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

מ.א. 5151066



סמל הופמן אביקם ז"ל
בן 19 בנפלו

סמל הופמן אביקם ז"ל

בן יפה וסילביו

נולד בירושלים

י"א באב תשל"ה , 19/7/1975

תאריך גיוס: דצמבר 1993

נפל בעת מילוי תפקידו

כ"ד בתמוז תשנ"ד , 3/7/1994

שרת בחטיבת גולני

יחידה: גדוד "ברק" (12)

מקום נפילה: לבנון

נקבר בירושלים - הר הרצל

אזור: ד, חלקה: 12, שורה: 10, קבר: 03.

קורות חיים

בן יפה גל וסילביו ארבל. נולד ביום י"א באב תשל"ה (19.7.1975) בירושלים. אחיהם הצעיר של איתי ומאיה. אבי גדל והתחנך בשכונת הגבעה הצרפתית. את לימודיו החל בבית-הספר היסודי "יאנוש קורצ'ק" והמשיך לתיכון "רנה קסין", שם למד במגמה חברתית. במהלך לימודיו השתתף במשלחת בית-הספר לצרפת. מצעירותו התבלט אבי כמנהיג וכאדם חברותי. שיחק בנבחרת הכדורסל של בית-הספר "רנה קסין", היה מדריך בשבט "עומר" בצופים והתנדב למד"א. בשעותיו הפנויות אהב לרקוד ולהאזין למוסיקה.

בתחילת חודש דצמבר 1993 התגייס לצה"ל. עבר מסלול טירונות וקורסים שונים, בהם אותו סיים כחייל מצטיין, קורס נהגי נגמיש. לאחר שהוכשר כלוחם חי"ר הוצב אבי לשרת בחטיבת גולני. בתפקידו האחרון שימש כמקלען גדודי ועבר לשרת בגדוד "ברק" של גולני, בפלוגה רובאית. על אף התקופה הקצרה בה הספיק לשרת בגדוד - כשבועיים בלבד - נקלט היטב ובלט כדמות דומיננטית ואהובה. מפקדיו התרשמו מיכולותיו המקצועיות, מרמת המוטיבציה הגבוהה ומנטייתו לסייע לזולת וצפו לו עתיד מזהיר כקצין.

ביום כ"ד בתמוז תשנ"ד (3.7.1994) נפל בעת מילוי תפקידו באזור מוצב טייבה שבדרום לבנון. אבי נהג בנגמ"ש שהגיע לעמדת תדלוק. הוא ניגש לסייע בהפעלת משאבת הדלק כשהבחין במפקד הנגמ"ש שלו, סמל ערן חודדה ז"ל, שנפגע בראשו מקו מתח גבוה והתחשמל למוות. אבי ניסה להציל את חברו אך התחשמל אף הוא ונהרג. ארבעה חיילים נוספים נפגעו כשניסו להגיש עזרה לחבריהם. אבי הובא למנוחת עולמים בבית-העלמין הצבאי "הר הרצל" בירושלים בטרם עוד מלאו לו תשע עשרה. הותיר הורים, אחות ואח.



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

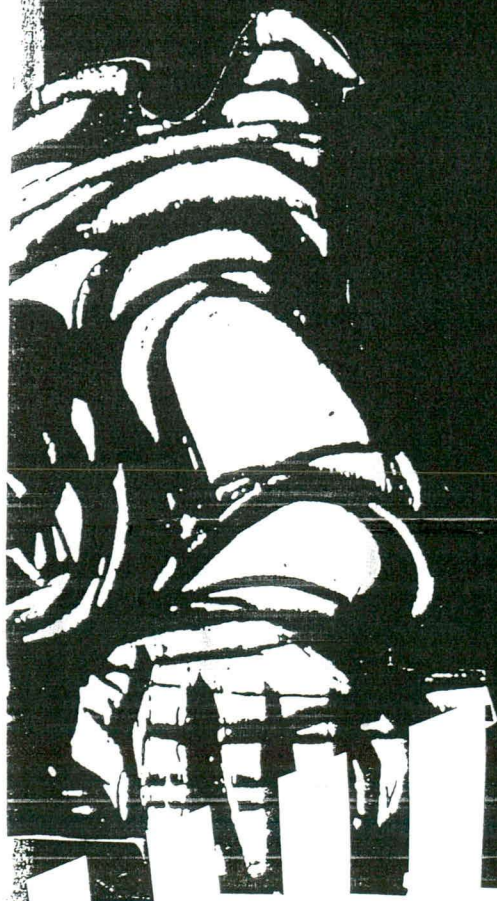
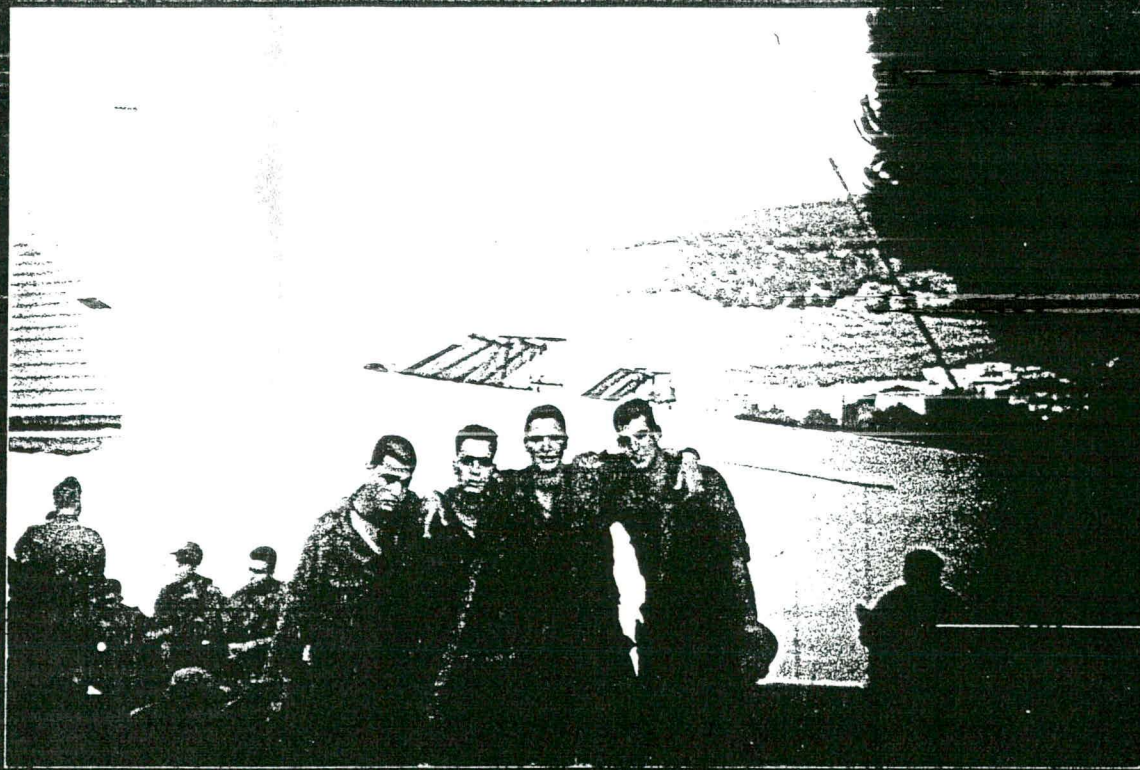
סמל הופמן אביקס ז"ל

לאחר מותו הועלה לדרגת סמל. מפקד גדוד "ברק", בו שירת אבי, שלח למשפחתו איגרת תנחומים ובה כתב: "אביקס הגיע לגדוד מבסיס האימונים החטיבתית. לאחר שסיים הכשרתו כלוחם מצטיין הוצב בפלוגה הרובאית חוד החנית של גדוד "ברק". תקוות רבות תלינו באביקס, לוחם צעיר, שיצמח ויהיה לקצין בפלוגה הרובאית. כל אלה נגדעו בעודם באיבם, עת זינק לחלץ חברו".

לאחר האסון נתפרסמו בעיתונות כתבות רבות אשר תיארו את האסון ואת החקירה שנערכה בעקבותיו. משפחתו של אבי הנציחה את זכרו בהקמת חדר מדעים בבית-הספר היסודי ייקורציאקיי, בו למד בצעירותו. '



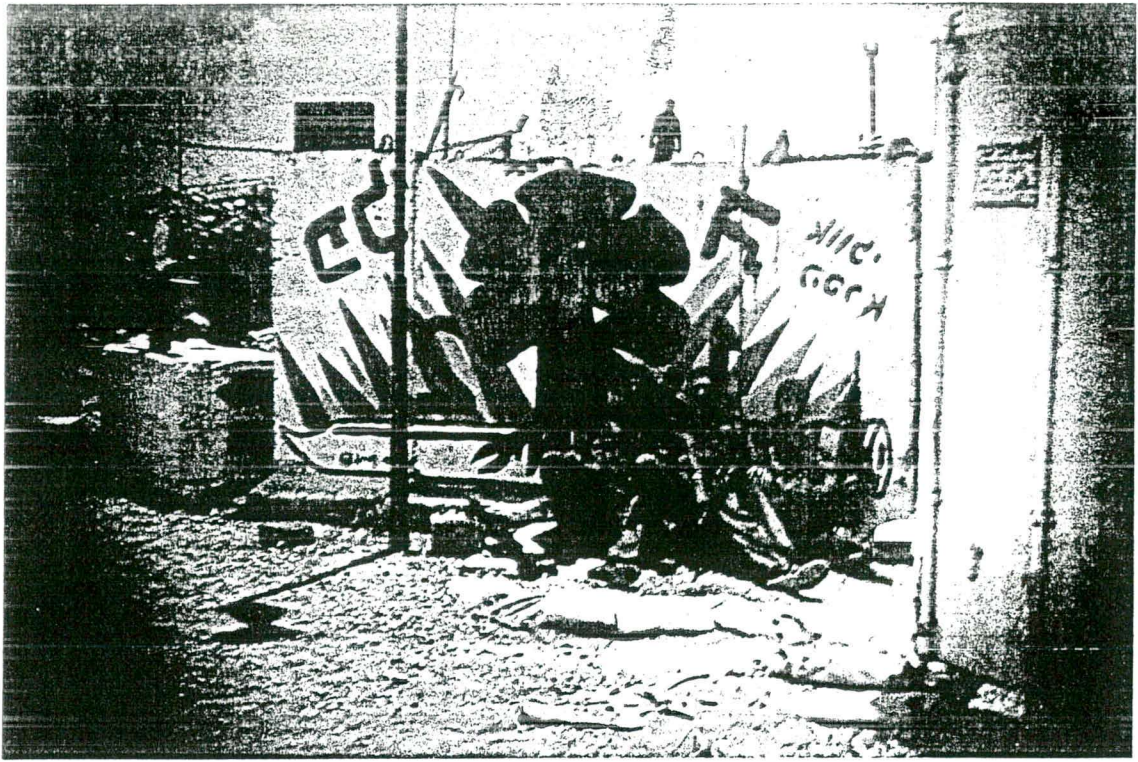




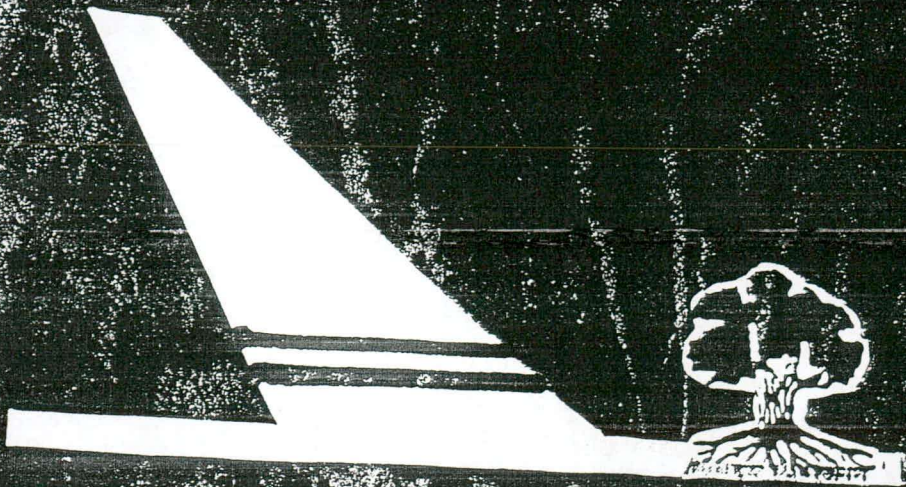
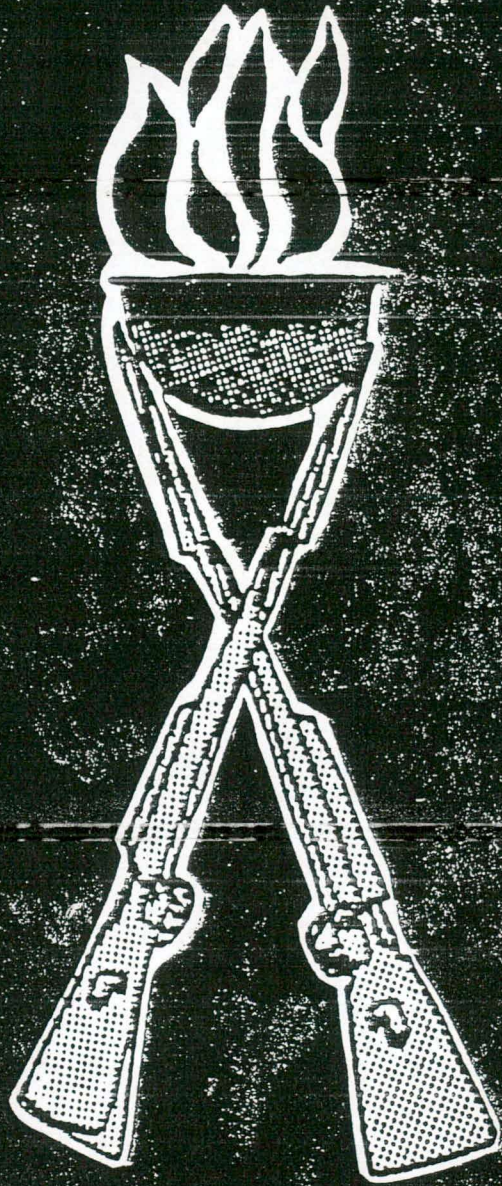








זכור



לְכָל אִישׁ יֵשׁ שֵׁם

לְכָל אִישׁ יֵשׁ שֵׁם
 שְׁנַתָּן לוֹ אֱלֹהִים
 וְנִתְּנוּ לוֹ אָבִיו וְאִמּוֹ
 לְכָל אִישׁ יֵשׁ שֵׁם
 שְׁנַתְּנוּ לוֹ קוֹמָתוֹ וְאִפֵּן חַיִּיבֹו
 וְנִתָּן לוֹ הָאָרֶיג
 לְכָל אִישׁ יֵשׁ שֵׁם
 שְׁנַתְּנוּ לוֹ הַהָרִים
 וְנִתְּנוּ לוֹ בְּתָלָיו
 לְכָל אִישׁ יֵשׁ שֵׁם
 שְׁנַתְּנוּ לוֹ הַמְּזֻלוֹת
 וְנִתְּנוּ לוֹ שְׂכָנָיו
 לְכָל אִישׁ יֵשׁ שֵׁם
 שְׁנַתְּנוּ לוֹ חֲטָאִיו
 וְנִתְּנָה לוֹ כְּמִיָּהֶתוֹ
 לְכָל אִישׁ יֵשׁ שֵׁם
 שְׁנַתְּנוּ לוֹ שׁוֹנְאָיו
 וְנִתְּנָה לוֹ אֶהְבָּתוֹ
 שְׁנַתְּנוּ לוֹ חֲגָיו
 וְנִתְּנָה לוֹ מְלֹאכְתּוֹ
 לְכָל אִישׁ יֵשׁ שֵׁם
 שְׁנַתְּנוּ לוֹ תְּקוּפּוֹת הַשָּׁנָה
 וְנִתָּן לוֹ עֲוֹנוֹ
 לְכָל אִישׁ יֵשׁ שֵׁם
 שְׁנַתָּן לוֹ הַיָּם
 וְנִתָּן לוֹ
 מוֹתוֹ.



3730 גולדמן אגרון

5151066

בן יהודה ארצי

19.7.75-3 ארצי

12 ארצי ארצי

391 ארצי-37.94 ארצי ארצי

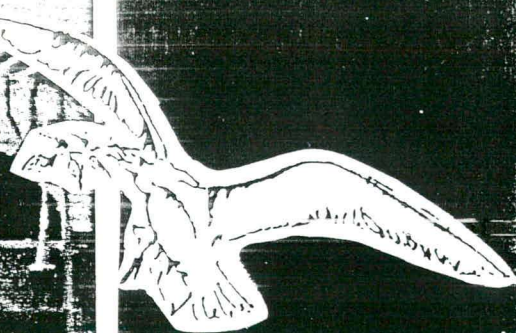
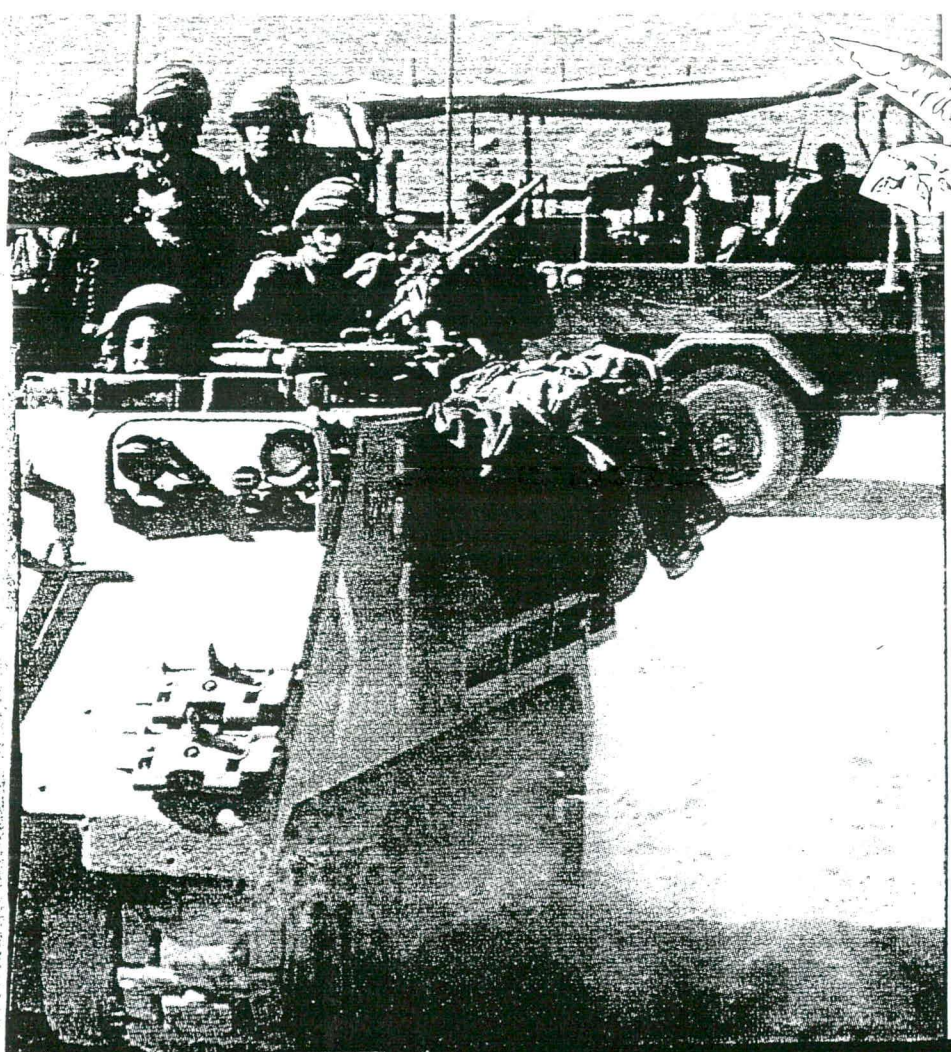
393 ארצי ארצי ארצי



אביקם הופמן, בן 19

● אביקם הופמן, שנהרג בעת שניסה להציל את ערן מהתחשמלות, נקבר אתמול בהר הרצל בירושלים. אנחנו פשוט הערצנו אותו, הוא היה אליל", אמר חבריו לפלוגה, "הוא היה אדם מיוחד. אף פעם לא התלונן, לא היה בדיכאון ותמיד עודד אותנו שיהיה בסדר".

אביקם התגייס בנובמבר 1993, והגיע לפלוגה רק לפני שבועיים. המג"ד ספר לו: "הגעת אלינו כלוחם מצטיין ומהר מאוד התבלטת ברצינותך ובמרצך, צעיר שיצמח ויהיה לקצין. הכל נקטע כשוינקת להציל חבר".



מיתם של פייטרים

– מאת תמר טרבלסי ורחל סוסר,
כתבות "ידיעות אחרונות" –

ערן חורדה, 20, היה רובאי בדב. מורעל. לוחם גולני אמיתי. שלשום הוא התחשמל למוות בלבנון. אתמול הוא נקבר.

הוריו של ערן – מרדכי ושושנה – ואחותו שירי, דיודו המומים וכואבים אחרי אנשי חברה-קרישא שנשא את הגופה אל חלקת הקבר, בחולון. הם התקשו להסתיר את הכאב והתסכול מהנסיבות שהביאו למות יקירם ובאו בטענות לצה"ל.

בלילה הקודם בילו ההורים בתגיגת ברימצווה משפחתית. כשהם חזרו הביתה המתינו להם נציגי צה"ל עם הבשורה הקשה. "הבן שלי הלך סתם. לא במלחמה, לא בתאונה. סתם", נכתה האם שושנה, "למה לקחו את הבן היחיד שלי, הוא היה צריך לעזוב את היחידה".

● אביקם הופמן, שנהרג בעת שניסה להציל את ערן מהתחשמלות, נקבר אתמול בהר-הרצל בירושלים. "אנחנו פשוט הערצנו אותו, הוא היה אליל", אמר חבריו לפלוגה, "הוא היה אדם מיוחד. אף פעם לא התלונן, לא היה בדיכאון ותמיד עודד אותנו שיהיה בסדר".

אביקם התגייס בנובמבר 1993, והגיע לפלוגה רק לפני שבועיים. המג"ד ספר לו: "הגעת אלינו כלוחם מצטיין ומהר מאוד התבלטת ברצינותך ובמרצך, צעיר שיצמח ויהיה לקצין הכל נקטע כשזינקת להציל חבר".



אביקם הופמן. זהרג ביולי בלבנון

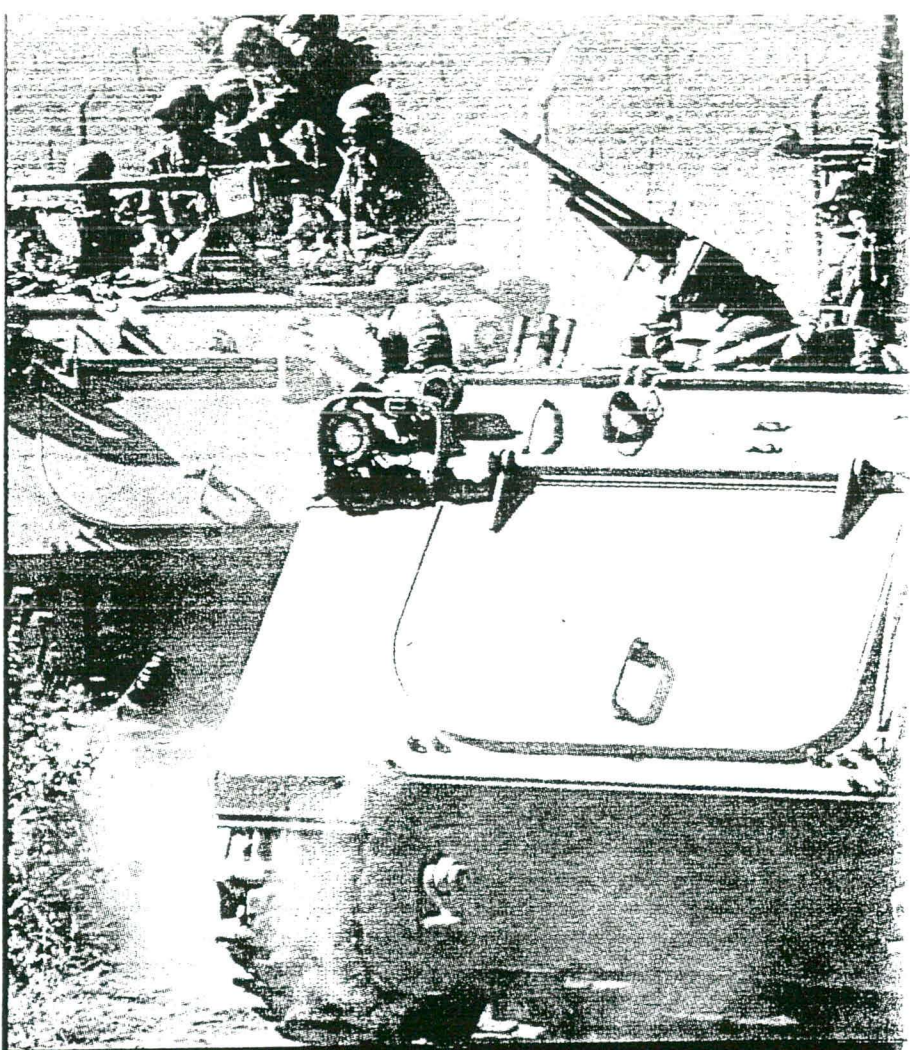
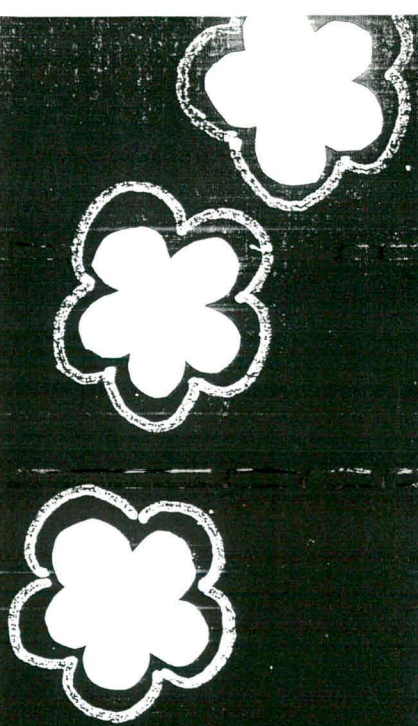
אביקם הופמן ז"ל

"אביקם מעולם לא נשבר"

דה והצטרף לפלוגה רוכבאית כרגם.
"בלסט ברצינותך ומרצך. תלינו כך תקוות
רבות, שתתקדם כחטיבה ותהיה קצין", ספר לו
מפקרו ליד הקבר הפתוח. "היית לוחם מצטיין.
הכל נקטע אתמול, כשזינקת לחלץ חבר מהתופת.
זכרך יישאר עימנו לעד".
לאחר הלוויה, סיפר חבר לפלוגה: "כשנישבר
תי, הוא היה שם ג'מי הנדריקס בטייפ, ומעורר
אותי שיהיה בסדר. אביקם מעולם לא נשבר".
חברה של יפה, אימו של אביקם, סיפרה: "את
מול, מוקדם מאד בבוקר, יפה התקשרה אלי, ואמ'
דה שהיא לא יכולה לחזור לישון, כי יש לה בן
בלבנון".
אביקם הופמן, בן הזקונים, הותיר אחריו אה
ואחות, והורים, יפה וסילביו.

מאת יעל אביניצחק

בהרי הרצל בירושלים, הובא אתמול למנוח
הות הביט אביקם הופמן, בן 19 במותו.
אביקם סיים את בית הספר התיכון "דנה קא"
סן" בירושלים, במגמה החברתית. הוא היה "מלך
השיכבה".
מורותיו סיפרו אתמול, שעל אביקם תמיד אפי'
שר היה לסמוך. "ילד מקסים, חברותי, חייכן ותלי'
מיד מצויין. הוא היה מארגן את המסיבות ואת
טקסי סוף השנה, ותמיד כיכב בהם", סיפרה מרכי'
ות השיכבה.
בחודש נובמבר אשתקד התגייס אביקם, אבי'
כפי חבריו, לחטיבת גולני.
לפני שבועיים סיים אביקם את מסלול ההכשר



„הפלוגה המקוללת“ 10 הרוגים בשנה

שני החיילים שהתחשמלו, החייל שנהרג אתמול בסוג'וד, ושבעה לוחמים שנפלו בשנה שעברה, השתייכו לפלוגה ג' בגדוד גולני

„אנחנו חזקים, חזקים יותר ממה שאתה יכול לחשוב. פלוגה ג' של גולני היא לא סתם פלוגה. אנחנו מקבלים מכה, כואבים, קמים וממשיכים הלאה – זו פלוגה ג'“, כך אמר לי לאחרונה אופק, מפקד פלוגה ג של גולני שאיבדה אתמול לוחם בסוג'וד (שמעיה דנוך, ראה עמוד 2) איבדה שלשום שני לוחמים בהתחשך לות (ערך חודדה ואביקס הופמן, מסגרת למעלה) וב- אוגוסט האחרון איבדה שבעה לוחמים במארב אחד (אייל משאל-לוי, גולן חזן, אריה יחיאל, אסף אבני, אסף טננבאום, ניר זלאיט, צחי דאלי).

בפעם האחרונה שהיו בלבנון, שהיתי עימם יום שלם במוצב. יש פה חומר מיוחד של אנשים, חומר אנושי מיוחד. כשמדברים כאן על 'אחי' זה ממש 'אחי'. כשמדברים כאן על חבר – זה אמיתי, לא כזה מלוסק וסינתטי“, אמר אופק, „כל פעם אנחנו משאירים את הטובים בלבנון וממשיכים קדימה. גם השבוע אנחנו ממשיכים קדימה, חזק“.

אריה קיזל

הזכרים עיד הסדר

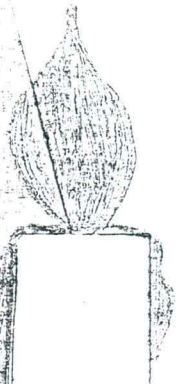


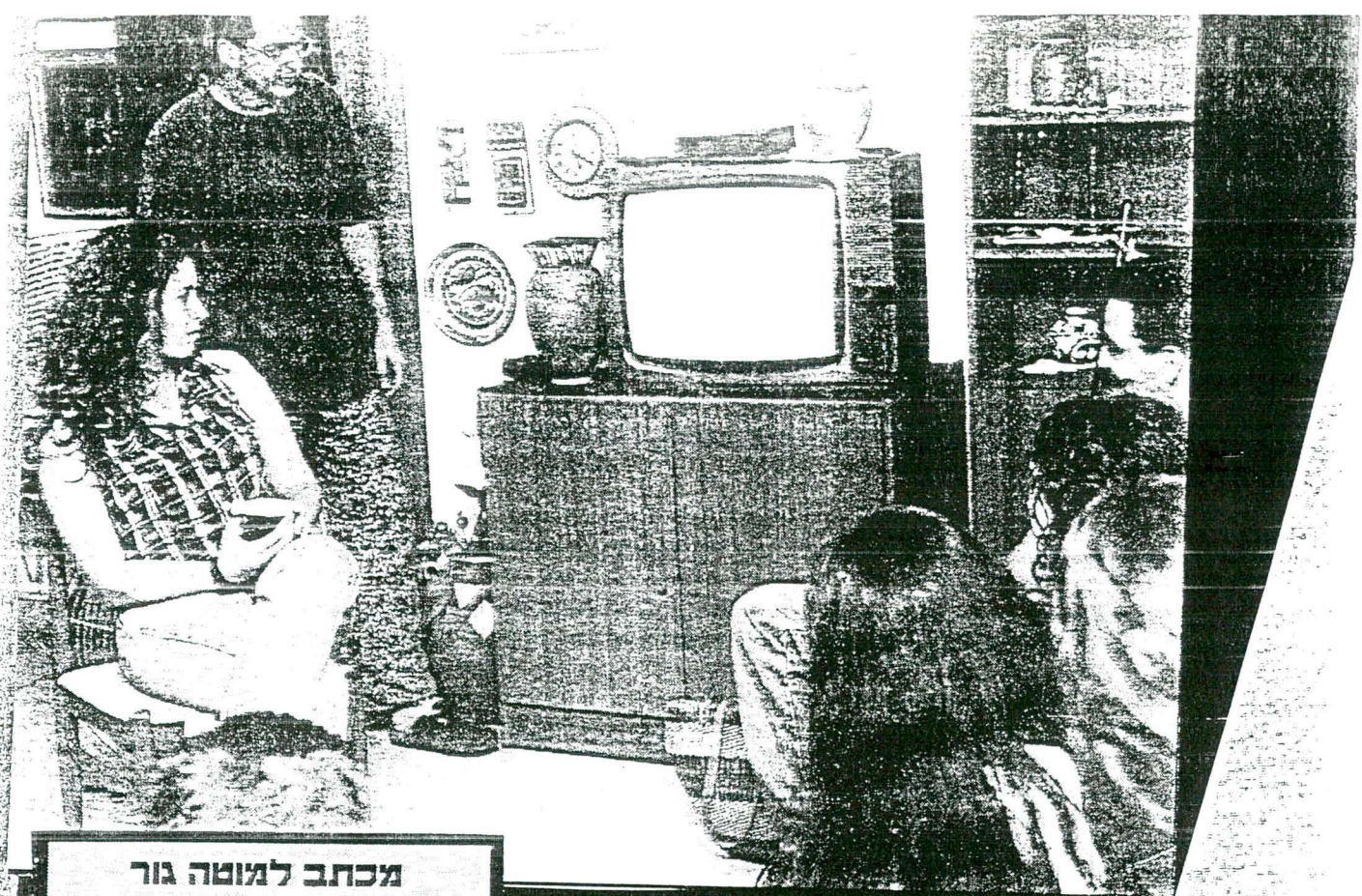
הרב ביעייה של הגבעה, בטליל טרום-ניס במיקונוס. בכיוון השעון: אבי הופמן דל, תומר טרובס, לירון ברנס, עידו לסקוב.



אריה (ארי) חפנין דל. מניין נכדיו אמרנו כל הני

קראו להם „הרבניעייה של הגבעה“. תומר, עידו, לירון ואבי גדלו יחד בגבעה הצדפתית בירושלים, למדו יחד, בילו יחד. עכשיו הם שלושה. אבי הופמן דק להציל חייל שהתחשמל, ומת יחד איתו. כזה היה, הם אומרים, חבר אמיתי. הכאב של משפחתו וחבריו מהול בזעם רב. „הצבא מטויח“, הם מאשימים. „מחר זה יכול לקרות שוב“





מכתב למוטה גור

יפה הופמן, אמו של אבי ז"ל
כותבת לסגן שר הביטחון:
"אני מאשימה גם אותך"

לכבוד

מוטה גור,

סגן שר הביטחון

שמי יפה הופמן. בני, אביקם ז"ל, נהרג כתוצאה מהתחשמלות. היה זה כאשר דרך להציל חבר שהתחשמל, כאשר נגע בכבל של מתח גבוה שהיה תלוי כ-2 מטר בקירוב מעל הקרקע (במקום 8 עד 10 מטר - כפי שהיה צריך להיות) בכניסה או בסמוך למוצב בדרום לבנון, בו הייתה מוצבת יחידתו.

האירוע קרה ב-3 ביולי, ומאז אותו יום אני ומשפחתי לא קיבלנו תשובות לשאלות הבאות: האם לחיילים היה ידע או תדריך איך לטפל במקרה של התחשמלות. האם היה לחם ציוד מתאים לטפל במקרים אלו, לרבות משיכת האנשים המתחשמלים. אני חוששת שגם היום לא מתדרכים.

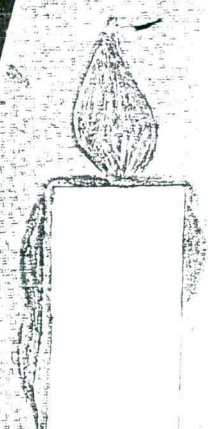
ב-12 ביולי, בשיבה של הכנסת, מסרת שמספר ימים אחרי האסון ביקרת במקום וכל החיילים מסרו לך שהם תודרכו מספר פעמים. זה לגמרי לא נכון. החיילים לא תודרכו כיצד לנהוג במקרה של התחשמלות. בדיווח שלך לכנסת אתה מבוזה את זיכרו של בני אביקם.

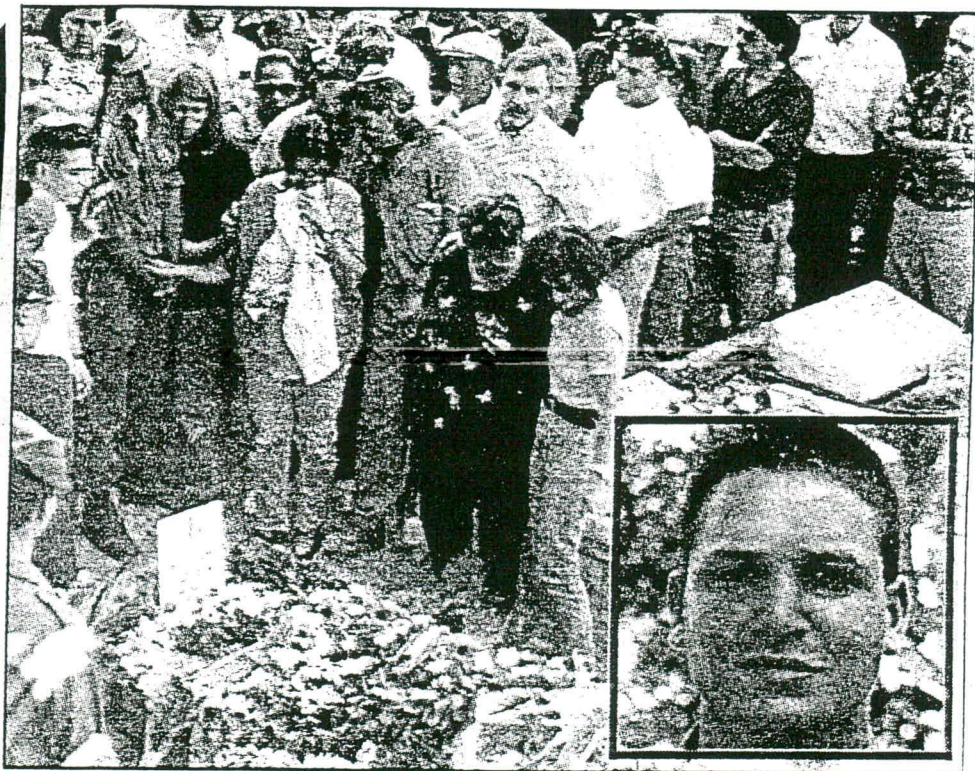
אני מלאה כעס. בנוסף לרגשות תיסכול, כאב ואכזבה, אני חוזרת כל יום לשאלה - איך יכולתי למסור בידי צה"ל את החשוב לי ביותר, בשר משרי, אבי, שטרם מלאו לו 19 שנה, אשר בלי תדריך, רץ להציל את חברו.

אני רק יכולה להצטער שבני אבי הלך בגלל רשלנות של משרדכם. בשבת האחרונה שלו בבית אמר לי בני: "אמא, אם לשרת את המולדת, זה המקום, לבנון".

אני יכולה רק לומר שאני מאשימה גם אותך במוותו של בני.

יפה הופמן





המשפחה ליד קברו הטרי של אביקים הופמן ז"ל (בתמונה הקטנה, מימין). אביקים, ככל הנראה, היה הנהג
בנגמ"ש הראשון



הוספה!

אנשים אחרים באמצעים אחרים את אשר אין מרחקים.
 ישביי נצי"ק חושבים ובעזרת חכמי אחרו בחלו
 המילים את התקופה החד-בן אדונה קבוצה שאותן בוינו יתפיו.
 מהסיבות הקשה נעז הנצל שבו סגל הנצי"ק הפונה, למה הפונה
 ה"רובאים", שצויה כל אלא ספקו אחרים.
 ניהנו אחר שיהיה טאקרוס נעמוד יתפיו אלו הקשיים הרבים-
 שיצמדו בערכנו ברובאים. תנונו כל-כך הבה צבריה ופטרואם
 בוי כל התנאה הו נקטע, ומה שנקטע קוד הו שהאחרון
 נתר אלא ש עצמה.

תמיד יצרת אנוש וארסיה את צדתינו אן הקשיים ון רדי שחשוב
 לו הדבריה האובים. תחת כל סגל אהבית עם הימן סילורים
 שתוקר איתנו.

הצחיק הגדול, הלב הרום היו ון חלק קטן מהתכונות שבק.
 אתה תמיד קשבת אלצה לשאנו הינו בלדה.
 אין אתה נחל עימנו, יאק צדתינו תחת בוינו.
 אינו יבואים אסגל בעדשים את ש מה שאנז מרחקים,
 אק אם צריך עי"ק אחר צבריה יהיו אלו המילים:

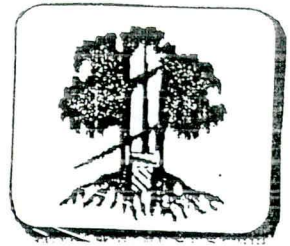
"אתה את הישמה נאת האב
 אתה,
 אתה שלאתה אלוהב."

אלהבים אלהק חבריך
 זאויק כל הצדק

שגיא קרום
 ולחי FC

רובאים "הק"

אבי ז'א!



זצ"ם הוציין אונז אהר ההרשלה והתחושלה נשאל
 בזה אלפשי, משני שלטו משנה זצ"ם טאה ונסה
 הבערי- זא ישאלו כמו התחושלה, והרי התחושלה אינן מזהקות.
 אונתנו יאזים שפנים במותם של חבניו, פנים בזה: מוכן ובלאו יאונן
 מנסיח אשכל אהר הכאה, אהר התחושלה התחושלה שיהי בנו הוי
 התחאה מוקדמה, ומציינים אונתנו בהל כח בו מצרר השם אה
 זצ"ם הליכנון על אני נבחרתק אונתנו, אה שהיה כל-כך סכף.
 אה שכן ניתן אהלה זה אהתמונה על הקבר על החוויה, על
 ההתחשלה שניה. זכור אהר הזעזים הכושק- כחילוי- זעזיה- בקום
 אהר הסירות ביהוד טהר הזיבור של חיל בקאון, הרצה אהרזע
 חוק וטאה שיותר. אלו הם הבערי- שט אהר מאיתנו זכור.
 אונתנו זא נשכח אהר הוי- בו זעזנו ביהוד ז'רבאית... אה
 האזמה החזקה און בן הרזים פכאום אונתנו בפארה אהרקה
 האוויה זגמרי השתתתה. פה זעזי- אהר שזכר זעהו,
 אברק היל אפש חק אהשמש ושאול זיותו טוב.
 זא אונתנו יום שלב האוויה השתתתה וטוב כשלו נהאין
 והאזמה החזקה מתתתין ומסה היה כהר קלה זקום, אמה
 זא היתה זכר אהשמש ושאול, אלא חק אנסות ואהתמונה
 על זצ"ם הקובצה שאתה כהר זא אונתנו, שלטו תחזור
 זא תזכק זא... זצ"ם היל.
 אה ששאר זכור זמק זה אהר החיך הקלח, שאים מאיתנו
 זא ישכח, זכור אהר הזעזי- של אהיה ביהוד ושאול
 קצימה אהר זצ"ם הקובצה שיהוד חכר פשט חכר של אהר.

מתניי- האשתי זככך
 אורכיה מאוג
 יונן שאיר
 אפארה ז'רבאית.





אבאבא!

אתה שהיית פחות מתמיד ואתה שהיית במחלוקה, אבאבא ומצאן אחייני,
 כעת אינני. קשה מאוד לדבר אלייך בשבילי עבר והקידו של
 מה שלפניך היה ונגא, כי אתה מוכח האנשים שלבן והקיים
 אלו רק אתרי, כי גם בחייך תכנת הרבה.

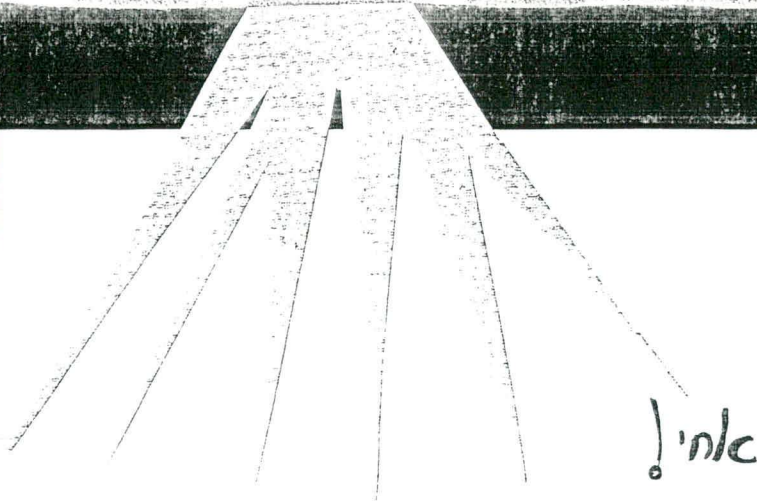
תמיד כשהיגשתי שבעה במחלוקה קרה יוצא מאלו שנייה, יצאתי לישל על-מי
 אסמוק, שיצודד תחבכים ויתציר אותה אשיגה, תמיד דאגת
 אהם ויצלת אסנות אחי ולשאר האפקדים, סא איני. הקיות של 1330-
 שביעות ותינוכים.

יכול להיות שהדבר שבאמת מוכיח את אהבתם של החברים והקלם
 ההפוך שהיה אהם אנתק, זה שלמך שגור בסודם נמלט בחייום אהם
 פשט נקיים אהכיר אנתק ושמתים אהכיר אדם שבאמת היה
 משכמו ומעלה.

אמר את האמת, כצאן שפסדת אהבאיה, היה זו ולשאר השפות שמו
 'היה איצה שהטו אשבו, ולשאר יהיה את אורו הקול הבסיה, שנתן
 את הדתיסה להמיה הטובה, ומחודד את כולם.

כמו שהיה דני קשה אהתתיו ואכתוב אלייך, באוורה האיזה ואפילו
 יותר קלה אסיים, כי איני אזו חושב שהספיקי. אהנה הלא אלייך, אם כלא
 אסשרי אהאר אנתק באיולי פשוטת על הקייה. אהו אה שבאוח זה
 שמתים דמותק תהיה תחכה באיבי ואין הטוח שלם אהכיר
 ה תחכים להאכרים.

לדבור אנתק תמיד ולעז!
 ביני אברהם - סא המחלוקה.



אחיו!

אני לא אלפת את המילים האחרונות שאמרת לי, כשנפרדנו במלכ
נרקיס, אלו היו שני המשטחים: "את האהבה רצו אבל אהב לא
יורא אהבין."

"אני עוד ניסגש בקרוב."

אני במשפט הראשון צדקתי, ובאותו אופן אהב לא הבין את
אהבתנו ונכסא שאב אהב גם לא יבין.
מקשר המשפט השני כשנכסא שצה לא יתגלם אצלם.

הגנני אגלון שני מוכללים, משני עולמות שניים, ותוק שצה ומגלים
יזכנו מערכת יחסים, שלא הצלתו ויצנו גם הבנין והאחריות.
אפני אבנין אמרתי אק, שלא נרפ כלנו מאבנין ושהאחרון השלנו
אתמה תלויים, אק לא תארת שצה יהיה אתה.

תמיד עצרת אקנישים ואב הצלת אחרים אמנות כצמן התקדמות
במצאו, אק לא היה מי שיורא ארצו אותך כומר קבלת ארצו.
תבר כצלנו. אתה עצבת אותי וכן. פה אבד, משקם לי וכן.
מתקצב אולי. כשהצבת זקנת אותך ותק גבו אמן, חזק שאב
אהב לא יורא אחרת. אני מוכן אלהת הכל ברכי אחרתיל אותך,
אק עוד לא מצאו את הדק ארצת אולי.

"אחתי- הזילת מיום שלצבת,
האביב כמו הסתיו כ-בן אומר
למה צבונת מן הפת- כבר שמת
לפניה תמיד קטנה שתחילו."

"ים של צמחה זי שתי עין"
ז'בי צעק שובא אולי

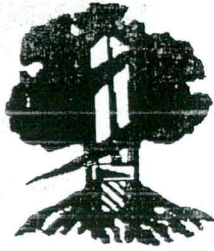
קולי שובר את המורה המשמח... המשמח...?
אולי לא אגשח אותך את
אורה שי קביר.



אבא!

הנרתי אלתך תקושה קצה, אק במשך תקושה לך אמרתי
אפציק מספר תבעות מיותרות הסמעות בק.
אפגמא, הפקרנית אומד כו פבר שיכול אפצור אהמשך,
פביקות במשימות, אפצון פצנה הסובה ביותר.
וכן רצינותך והשקלעך במשימות שהוטאו פציק.
אפי - אין מקורה שלא פפצתי בק, פכו אונפן
אין רן ניסיתי אתנום אפצ, כפי שבבטא הפת
תצא אפצונה.

אלה אלתך אהנד
משקדק
פאל בוק



אבי היסאן

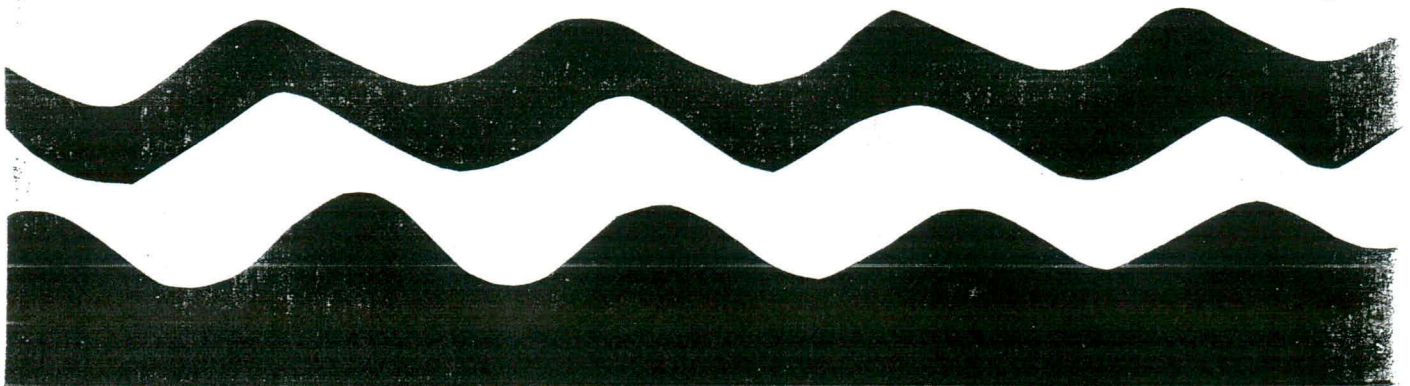
"מי תלם שבך יהיה, שבמנה זילת זלא אלמי,
תבשוק מנעך ותהיה אבתור מתער קדימה!"

במצבים שבהם אלה מתקשה אכתב תמיד
תוצרים אשש ומאוכ. (וכן גם זא אומיץ על הקיים!)

אלת הניסיון או אלת חוכמת החיים - אין אני,
אך בהרעלה החשוב אלו הוא אצרת אהיות תפקים.

חסיוןק בלו וכו אורקל!

עידן ברנע (מ"ס)





אבי (קם) הושאן - ז"ל.

עברנו ביתד שבגל חודשים אנו קמים כאן איתך כל יום היה לנו
אבל שש אלו היית עזיב וכל הרגלים הכי קטנים חייבת.
היית האבא של כלנו ואמא'ך הענקיים העינינו זאת ואלו שכן.
אין אתה שאלו הכי את אבי.
כשקיבלנו שק"לים קיבלת את הארבעה, לא אהבת אותה, אך
תשקבב כגו נכ"ה אמרת.

בתאריך 13/6/94 היינו ביתד כל הפלוגה בסעם האחרונה באו"ם
ואז היציא אנו שאתה עזב אותנו ולבד א"תבאית, אך
עדיין ניסת לעזר אותנו שליש ותראה בגדוד.
אחריה עינו אבנו ונשנו מאן בסעם האחרונה עם
דמעה - עני"ם, אמרנו אחראות (הו שלום!)
ובתאריך 3/7/94 הנתת עזרת חדר טו"תמיד, אך וכל
חזרת.

אבי! השארת את חומאך על עשרות אבנים שבורים.
אלהים אלו נשנה אונק את הכארה שחזרת
נישא עז סוף חיינו.

בונים עזיך טו"תמיד
פלוגה או
נבאכה '93



הושע!

אנני אנתק או אה מה שאני מרגיש מיום שלצמתי, זוגי משימה בזה' אשלוות
 המראה הגדול והמפניד יכלו להסגור ס אחוד, אלה אחי היכרות קלה
 מתקלה האב התם והאנג'לניא שמענין חום ולמחה אל הסובבים.
 אבי! חייל כחוק ס אסקד היה מאלו הצעו, היית חייל שיכול
 אהיה מתקלה שואה גם ברגלים הכי קשים והכי מלפצים,
 אלו במרה הכי קשה שקיבלו ביום מותק אלו היה מי שיבטו
 ויזיא את כולו מטלנין ס צעבק.

ס מה שנתתי אני זה היצברנות של תיובק. הוצנן שהיה אק
 אהשקיע וזהתאמץ היה מקבר המקובל. תמיד עצרת אמתקלים
 במסעור, ושלף קבק סתבת את האנג'ל או ס פבר אחר שהיה
 צדיק אסתוב. אפילו כשהיית עצלן בבק תמיד אחרת אצאה אפילו
 גם כולם ואלו אהישאר במאלו.

הישען! בשיחת איתק אלו היית צדיק את ס הדיסטנס והמתק, היינו מבריה
 סו שני תבנים בוגרים לתה היית מישר אי סו האצב סד המאלקה
 ובק הייתי אומד טוב יותר איק להתמודד עם הקשיים.
 אפשר אכתב עלייך עוד אלפי שיורה, נמי שלא הכיר אנתק
 אלו יפין את סאניו סו אנתק.

אבי, השארת אותנו עם היצברנות טנו משהתגלים
 אהמשיק אהשקד כמו שהיית מצפה.

אצבנו אנתק אצב.

שחר שוייסמן (מ"א יוב' 93)